

MiFérfiak.hu

Valószínűleg Magyarország legjobb férfimagazinja

MiFérfiak.hu

Fények és ellenfények – Egyesült Államok 1. rész

Írta:

Barna András

-

Fotók: **Jurák Zsolt** - március 26, 2020

Évindító lapszámunk utazás rovatában új kalandok következnek az Újvilágban: állandó utazási szakértőnkkel, Jurák Zsolttal ezúttal az Amerikai Egyesült Államokba látogatunk el. Az ország nagyságából fakadóan két részre osztottuk az államok bemutatását. Először jó nagy vargabetűket leírva barangolunk a nagyvárosok között, majd a nyári folytatásban a nemzeti parkok és további érdekes helyek kerülnek górcső alá, és elmegyünk együtt Alaszkába is.

Jurák Zsolt

Azt kell mondanom, hogy a most olvasható úti beszámoló borít minden klasszikus tematikát. Ezúttal nem egy konkrét útról szólunk majd, hanem közel harminc év több mint húsz amerikai útjának tapasztalataiból válogattunk.

Tehát nézzék el nekem, nekünk, ha a bédekkeri metódusok most egy picit parkolópályára kerülnek, a helyükbe és helyettük, némi képzavarral élve, a múlt és a jelen fényei és ellenfényei húznak kontúrt majd a történet köré.

Amerikát a filmek igen közel hozzák hozzánk, ami – akár bevalljuk, akár nem – mindenképpen egyfajta kíváncsiságot is ébreszt a legtöbb emberben. A nagy távolság miatt persze a vágyak sok esetben álmok maradnak, meghagyva a többségnek a filmek által közvetített ilyen-olyan illúziót. Persze ennek az éremnek van egy másik oldala is, amire viszont az van írva: a vágyak olykor leküzdik a távolságot. Zsolt amerikai kalandozásai is egy ilyen „mottószerű” felütéssel kezdődtek egykor 18 évesen.

Barna András (B. A.): Talán az egyik első beszélgetéseink alkalmával említetted, hogy két nagy „elvágyódásod” volt, közülük az egyik az Egyesült Államok. Nevezhetjük ezt az országot a mai tevékenységed origójának is?

Jurák Zsolt (J. Zs.): Nem tudom, hogy ilyesformán kell-e definiálnom, de azt gondolom, kevés az olyan 18 éves fiatal, aki ne vágyódna Amerikába.

Ez egyébként egy borzasztó nagy falat és költséges út volt számomra, úgyhogy én akkor az egész évet végigdolgoztam az iskola mellett azért, hogy el tudjak utazni. A feltételeket az is nehezítette, hogy akkoriban még csak utazási irodával lehetett menni. New York, Washington és környéke, valamint Florida és a Bahama-szigetek szerepeltek az akkori körutamban.

Óriási élmény volt, beteljesült egy álmom. Korábban mindig azt mondogattam, ha egyszer eljutok a floridai Disneylandbe és a bangkoki úszópiacra, akkor nekem már minden vágyam teljesült „utazásilag”. Ma már persze tudjuk, hogy ez a szemlélet drasztikusan megváltozott. (Nevet.)

B. A.: Olyan szenvedélyesen mesélsz erről az időszakról, hogy meg kell kérdeznem: mi tette ilyen meghatározóvá ezt az utat?

J. Zs.: 19 évesen eljutni Amerikába már önmagában is egy meghatározó momentum szerintem, amihez persze apró adalékok is társultak, amelyek örökre beleégnek az emberbe. Tulajdonképpen már az első odaérkezésem alkalmával belebotlottam egy ilyen „örök emléke”, ugyanis amikor New Yorkban leszálltunk a Kennedy reptéren, a belépéskor a vámtiszt megkérdezte az utastársamat, hogy ismeri-e a „La cucaracha” című számot, mert ha igen, akkor énekeljék el együtt.

Ez azért több mint egy szokatlan momentum. Mondanom sem kell, hogy a környezetünkben mindenki óriásit derült a dolgon. Ha visszagondolok erre, még ma is nevetnem kell. Akkor azt mondtam magamban: „úristen, kicsoda laza országba érkeztem”. Nem mellesleg akkor még New York valóban pont olyan volt, mint a filmekben. Azóta minimum ötször voltam már itt – legutóbb idén –, és szomorúan, de meg kellett állapítanom, hogy ez a New York már nem az, amelyikbe én beleszerettem annak idején. Eltűntek olyan „apróságok” a városképből, amelyek emblemikus elemei voltak a helynek, például a nagy dög sárga taxik és a nagy dög rendőrautók, helyettük ma a japán ipar remekei teljesítenek szolgálatot. Ez az említett dögösség nagyon hiányzik az én privát látképemből, bár a felhőkarcolók látványa és a filmekből jól ismert tipikus utcakép hangulata megvan változatlanul.

Összességében nagyon sokszor jártam már Amerikában, és mindig elhatározom, hogy nem megyek vissza – leginkább azért, mert egyre drágább. Nem azt mondom, hogy megfizethetetlenül drága, de az ár-érték aránnyal komoly problémák vannak. Igaz, New York soha nem volt olcsó hely, szóval alapos tervezést igényel, ha az ember elhatározza, hogy ideutazik. Érdeemes tehát jól megtervezni, hogy mit szeretnénk kint megnézni, és ha lehet, előre gondolkozva interneten megvenni a jegyeinket, akár a Staten Islandra akarunk átkompolni, akár mondjuk az Alcatrazhoz, csak hogy két dolgot említsek.

B. A.: Ma is olyan „könnyű kijutni”, mint az első utadon, vannak még jó fej vámtiszték?

J. Zs.: Amikor az ember sokszor jár egy helyen, akkor önkéntelenül is hasonlítgat, és ez alól én sem vagyok kivétel. Harminc éve teljesen más volt a világ, és Amerika is más volt – pontosabban teljesen másként volt nyitott. Nehéz volt vízumot kapni, de ha megkaptad, és beléptél az országba, akkor onnantól kezdve nem kötött beléd senki.

Ma elég ugyan egy előregisztráció, ami két évig érvényes, de ha leszállsz a gépről, még minimum három órába telik, míg be tudsz lépni az országba. De nem csak ez változott meg a három évtizeddel ezelőtti időszakhoz képest. Például amikor annak idején elmentem Washingtonba megnézni a Fehér Házat, akkor szinte éppen csak nem az ajtóig kísértek. Szinte már feltűnő volt a nyitottság. Ma már ezt nem lehet megcsinálni. Egy egészen más arcát tudod megnézni a helynek és az épületnek is, ráadásul minden körbe van barikádozva – és nemcsak ez, hanem számos más látnivaló is –, biztonsági ellenőrzések és kapuk tömkelegével találkozik az ember a rendőri biztosítás mellett. A tüntetések már csak apró adalékok hozzá. Szóval drasztikusan megváltozott minden, és nemcsak biztonsági szempontból, hanem az árak szempontjából is, amelyek sokkal, de sokkal magasabbak lettek.

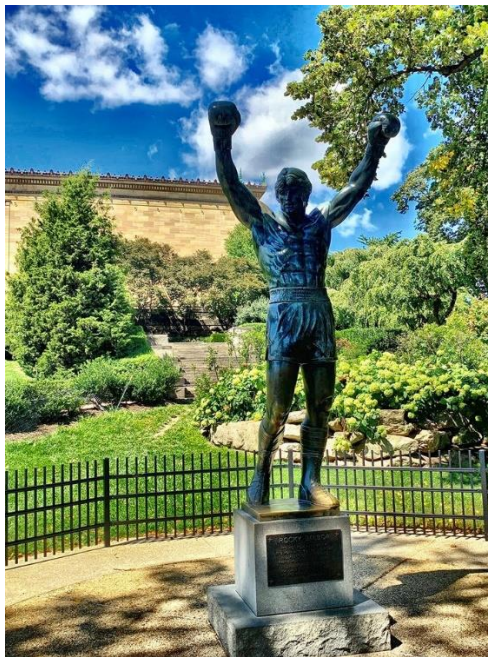

B. A.: Azért elég nagy ország ahhoz, hogy mindig legyen valami új a nap alatt...

J. Zs.: Pont ezért csábulok el mindig. Így történt ez a legutóbbi utam alkalmával is.

B. A.: Mi vagy mik voltak az új úti célok?

J. Zs.: Philadelphia és Chicago, többek között. Amikor először járok egy helyen – ez más alkalommal is jól bevált –, akkor mindig keresek helyi idegenvezetőt, aki végigvisz, és elmagyarázza a dolgokat. Amerikában, ha egyénileg utazol, ez egy nagyon jól működő metódus.

Mindenkinek jótanácsként ajánlom, ugyanis az ilyen városnézésnek van egy különleges hangulata. Egyfelől azért, mert olyan közvetlenek ezek az idegenvezetők, hogy egy perc múlva azt érzed, hogy a legjobb barátok vagytok a világon.

Másfelől olyan emócióval és szellemisséggel vezetnek végig a városukon, amit egyetlen útikönyv sem tud visszaadni. Philadelphiát is így jártam be, de hasonló módon néztem már végig New Yorkot, Chicagót vagy Washingtonot is. Egy ilyen idegenvezető segítségével jutottam el az amishokhoz is, akiket a Kis szemtanú című filmből ismerhetünk. Mindezt úgy tálalva, hogy közben levetítették a filmet, megadva ezzel a látogatás alaphangját. Fantasztikus élmény volt annak ellenére, hogy az amishok nem túl barátságosak.

Enyhén szólva is anyagiasak, és akkor még nagyon finoman fogalmaztam. Viszont a boltjaikban olyan specialitásokat árulnak a wasabis-málnás mustártól kezdve a különböző fűszersókig, hogy ez egy gourmand-nak maga a paradicsom.

B. A.: Hogy egyik szavadat a másikba fonjam, milyen volt Chicago?

J. Zs.: A viláért sem hagytam volna ki a történetből, már csak azért sem, mert az egykori munkahelyem egyik székháza, a Wrigley Building is itt található, ami jóformán a város egyik szimbólumává is vált, csakúgy, mint a Willis Tower. Ha nem mondanám, akkor is sejtenék az olvasók, hogy nekem mindennel kapcsolatban vannak elvárásaim. Amit én most ebből a városból láttam, az fantasztikus, és pestiesen mondva nagyon-nagyon bejött nekem.

Azt kell mondanom, hogy például számomra Los Angeles sehol nincsen Chicagóhoz képest, ami tiszta, rendezett, és tele van parkokkal. Chicago egyébként nagyon gazdag múlttal bír, és ha már említettem a Wrigley épületét, akkor mindenképpen meg kell jegyezmem, hogy a 19. század végén pusztító nagy tűzvész gyakorlatilag porig égette a belvárost, az újjáépítés pedig már egy teljesen új koncepció mentén haladt, ami már egy modern tudatosságot képviselt. Egyébként itt épült fel Amerika első felhőkarcolója is, a 42 méter magas, tízemeletes Home Insurance Building.

B. A.: Megütötte a fülem Los Angeles, jól érzem, hogy nem hatott meg?

J. Zs.: Igen, talán ez a legjobb megfogalmazás, amit érzek a várossal kapcsolatban. A Hollywood bulvár a maga mocskával egy rosszabb város kínai negyedével vetekszik. Persze Beverly Hills az „csillog”, és látni kell a Rodeodrive-ot is, sőt egyszer érdemes „végigzúzni” rajta egy Ford Mustanggal, de leszámítva a szórakoztatóparkokat, más nem nagyon nem hasít belém felejthetetlen emlékként. Los Angelesben egyetlen dolog esik nálam a „wow” kategóriába, és az nem más, mint a történelem egyik „csodája”, a Queen Mary, ami ma szállodahajóként funkcionál, és amiről túlzás nélkül állítható, hogy a múlt egy velünk élő darabja.

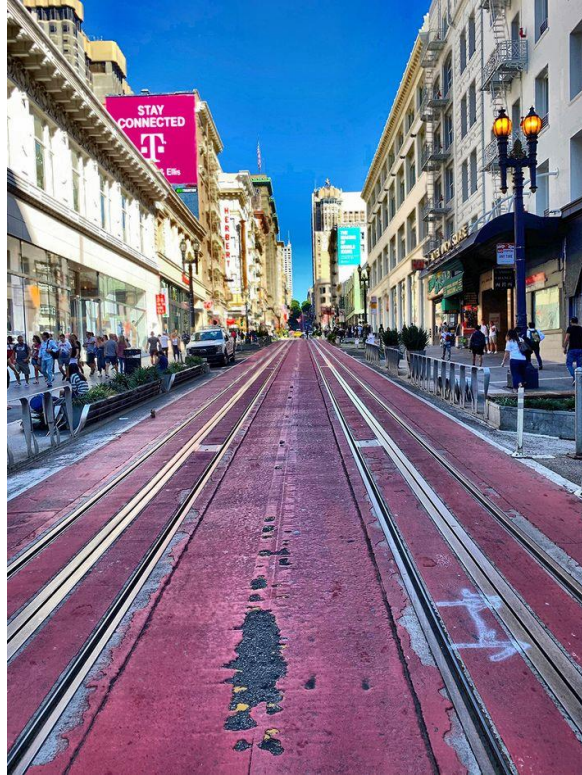
B. A.: Ha már „wow”, akkor mi volt még „wow”?

J. Zs.: San Francisco mindenképpen ezen „wow-ok” közé tartozik, ha nem is a legnagyobb, de nekem nagyon tetszik, elsősorban az Alcatraz miatt.

Annyira izgatott a hely, hogy ide már hónapokkal az utazásom előtt lefoglaltam egy exkluzív túrát. Ebben az volt az exkluzív, hogy én voltam az első vendég, aki aznap belépett a „börtön kapuján”. Fantasztikus élmény ott állni, úgy látni, amikor még teljesen üres az egész sziget, és nem tölti meg a turistacsoportok zsidongása a helyet. Végigjártam mindent természetesen, és „megpihentem” egy rövid időre Al Capone cellájában is. (Nevet.) A túra közben pedig zúdították rám az érdekesebbnél érdekesebb történeteket. Kihagyhatatlan látnivaló.

Az Alcatraz után visszahajóztam a városba, és elmentem a Lombard Streetre, ahol a San Francisco utcáin című klasszikus krimisorozat egy sor jelenetét forgatták. Egyébiránt én is most vezettem először ezeken a cikcakkos utcákon autót, ami szintén nagyon nagy élmény.

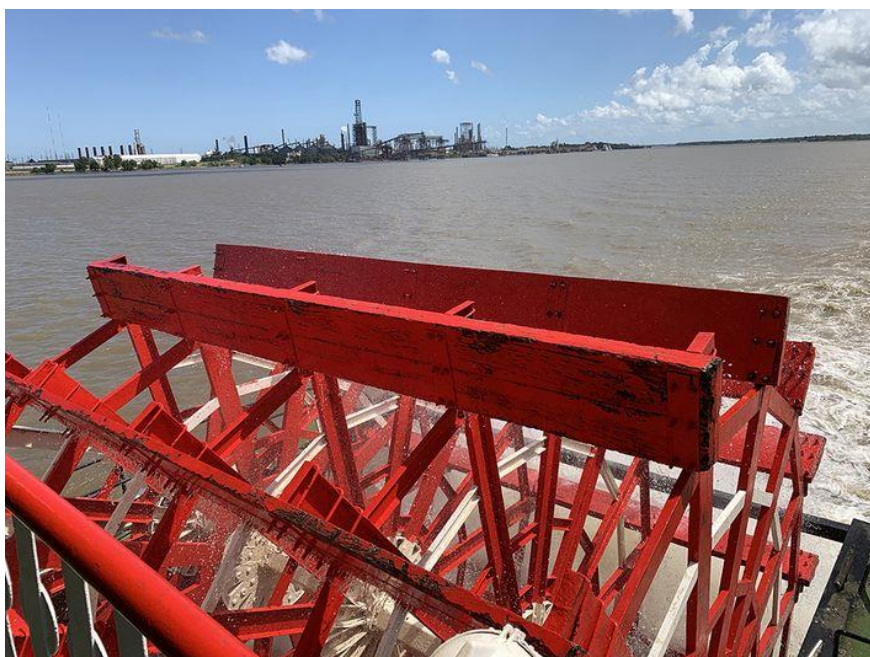
San Franciscóban feltűnően nagyon sok a koldus és a hajléktalan, akik valamitől vidámak, de nem az élettől, az biztos. A jelenlétük egy kissé árnyalja, nyomasztja a városképet, ami ettől elvonatkoztatva nagyon szép, beleértve a belvárost és a peremkerületi részeket is.

B. A.: Utazzunk tovább...

J. Zs.: A legutóbbi őszi utamnál Philadelphián és Chicagón kívül is voltak új, még nem látott városok. Ilyen volt például New Orleans, ahova mindig is vágytam, és amiről többen nemes egyszerűséggel csak azt mondják, hogy egy „bűnös város”. Talán ezért, talán nem, mindenesetre a szokottnál előrelátóbb módon legalább tíz órát szöszmötöltem a szállodakereséssel, aminek szerencsére meglett az eredménye. Szuper helyet sikerült találnom, ha visszatérek, csak itt foglalnék szobát ismét. Miért? Azért, mert 300 méterre voltam az „élettől”, mégis minden nagyon nyugodt volt körülöttem. Egy biztos, hogy már reggel él az utca, bárók megszámlálhatatlan sokasága sorakozik egymás mellett, mindenhol zenélnek, és vég nélkül megy a buli. Egyébként New Orleans nem egy látnivalóban gazdag hely, mondhatni, hogy egy óra alatt ki lehet végezni, de végighajózni a nagy kerekes gőzössel a Mississippin az nagy élmény.

New Orleanshoz tartozik egy kulináris anekdota is. Az egyik este véletlenszerűen betértem – egy kicsit paradox módon – egy reggelizőbe vacsorázni. Nem mellesleg kiderült, hogy ez a hely – legalábbis a Tripadvisor szerint – Amerika hat legjobb reggelizőjének egyike. Osztrigát rendeltem előétel gyanánt, mert imádom, és viszonylag megfizethető áron is kínálták. Kétféle adag volt: a zóna hat darab, a normál egy tucat osztrigából állt. Kérdezte a pincér, melyiket hozza, én meg azt mondtam neki: nézzen rám, és döntse el. (Egyébként bírom az amerikai pincéreket, lehet velük hülyéskedni, mert szinte mindig veszik a lapot.) Szóval kihozta az egytucatos adagot. Már láttam és ettem sokszor osztrigát, de amit akkor ott felszolgáltak, az mindent vitt. Olyan brutálisan nagyok voltak, hogy esküszöm, azt gondoltam, hogy génzezeltek. Leküzdöttem, mert nem akartam szégyenben maradni, de a főételt szinte csak piszkáltam utána.

A dolog annyira sokkolt, hogy másnap is elmentem, és újra osztrigát rendeltem, megint egy tucatot. Csalódnom kellett, mert amit kihoztak, az meg sem közelítette az előző napi adagok nagyságát. Kérdezem a pincért, hogy van ez. Azt válaszolta: ma ilyen volt a fogás, de kárpótlásul még kihoztak ötöt, hogy ne érezzem magam rosszul. (Nevet.)

B. A.: Melyik nagyváros következzen a sorban?

J. Zs.: A nagy kedvencem, amit ha lehet, mindig beillesztek a programomba: Las Vegas. Engem elvarázsol, annak ellenére, hogy tisztában vagyok azzal, hogy „művilág” az egész. Viszont nagy színházba járó vagyok, itthon is rengeteget járok színházba, és ha Amerikában, Las Vegasban vagyok, ha tehetem, mindig megnézek egy-két előadást. Léteznek úgynevezett aznapra szóló jegyek, amelyeket fél áron adnak. Igaz, hogy egy kicsit sorba kell állni értük, de megéri. Persze nem minden esetben tud ilyen kifogni az ember, néhányszor befürödtem én is, de ennek ellenére érdemes megpróbálni.

Vannak előadások, amelyekre viszont előre szoktam megvenni a jegyet. A mostani utamra fél évvel előre váltottam meg a jegyemet a Cirque du Soleil mindkét előadására, mert őket imádom, és már nagyon régóta rajta voltak a bakancslistámon.

B. A.: Las Vegasban van szálloda bőven. Van preferált hoteled, vagy vándorolsz?

J. Zs.: Hűséges típus vagyok, ezért mindig a Caesars Palace-ban próbálok szobát foglalni. Itt egy közepkategóriás szoba ára száz dollár, ami egy jó ár-érték arányt jelent számomra.

B. A.: Las Vegas mégis csak a kaszinók városa, viszont egy szó sem esett eddig erről. De ugye nem mondod, hogy nem kísértetted meg a szerencsédet?

J. Zs.: De, minden utamon egyszer. (Nevet.) Tudom, hihetetlenül hangzik, de legelőször szinte véletlenül. Egy óriási gyalogtúra után kitikkadtan megálltam pihenni a Flamingóban. Azt gondoltam, ha már itt vagyok, akkor bankot robbantok. (Nevet.) Kinéztem magamnak egy gépet, bedobtam az erre szánt egy dollárt, és vártam azt hangot, ami nagy csilingelések mellett jelzi, hogy robbant a bank, én meg milliomos lettem. Hát úgy nem robbant, ahogy Monte-Carlóban sem, úgyhogy továbbálltam. A mostani utamon a Caesarsben játszottam szintén egydolláros alapon, a korábbihoz hasonló sikerrel. Egyébként a szállodában éjjel-nappal lehet játszani. Én még nem tudtam úgy betérni ide, hogy ne lett volna tele, akár hajnal öt óra volt, akár délután kettő.

B. A.: Merre folytassuk a körutat?

J. Zs.: Las Vegas után mindenképpen érdemes megemlíteni San Diegót, mielőtt átrepülnénk Floridába. San Diego két okból is nagyon kedves nekem. Egyfelől a mexikói határ közelsége miatt: fantasztikus a városban a mexikói konyha, másfelől mivel egy fontos katonai bázis, ezért ez a turisztikában is szerepet kap, persze áttételesen. Van ott egy 13 emeletes csatahajó, amit keresztül-kasul be lehet járni, és

fantasztikus élmény. Bevallom, nekem gyengéim a hajók, a hadihajók, így a világon bármerre is járok, mindig megnézem őket.

És akkor jöjjön Florida! Tulajdonképpen mindent nagyon kedvelek Floridában, kivéve egy számomra lerágott csontnak minősülő helyet: Miamit. Ennek ellenére nagyon sokszor jártam Miamiban, mert hajózási szempontból nehezen megkerülhető. Számomra a város egy „nem kicsit túlhájpolt” és drága hely, amivel viszont a legtöbb esetben nincs szinkronban a szolgáltatás minősége. Némiképp demoralizáló, hogy előbb találni magyarul, mint angolul beszélő embert, annyira erős a spanyol nyelv dominanciája. Az árak pedig az egekben járnak: egy mezei parkolás 40 dollárnál indul, hogy csak egyet említsek. A legelső miami élmény – és ez sok mindent elmond – az autókölcsönzőnél ért, aki amikor átadta az autót, azt mondta: ha elénk ugrik egy ember, akkor azt üssük el nyugodtan, ne szálljunk ki, hanem jelentsük az első rendőrnek.

Miami környékét viszont érdemes felkeresni. A várostól 40 kilométerre van Fort Lauderdale, a nagy szerelmem, és csak imádni lehet, olyan, mint egy mini Velence, de ha az ember elmegy a West Palm Beachre és a környékére, azok a helyek gyönyörűek. Szintén kihagyhatatlan program szerintem az Everglades Nemzeti Parkban megtehető túra is.

Florida egy másik hájpolt helye Orlando, ami viszont ismételten nagy csalódást okozott nekem. Gyakorlatilag nincsen semmi látnivaló, még egy jót sétálni sem lehet, mert olyan, hogy belváros, az itt szinte nem létező fogalom.

További kihagyhatatlan hely Floridában szerintem a Busch Garden, a Kennedy-űrközpont és az Universal Studio. Visszautalva a beszélgetés elejére, meg kell jegyezni, hogy itt is nagyon felmentek az árak. Amikor elkezdtem erre a környékre járni, egy átlagos parkbelépő 40 dollár volt, ma ugyanez 109, és ezzel is csak néhány helyet tudsz megnézni, mert mindenhol minimum egy órát sorba kell állni. Van úgynevezett fast trackes jegy is 179 dollárért, amivel elvileg nem kellene sorban állni, de mivel szinte korlátlanul lehet ilyet venni, az ember majdnem ugyanott van, ahol a part szakad.

B. A.: A kérdés részben költői, hiszen korábban szóba került, hogy Amerikában mindig van új a nap alatt: hova mennél még el?

J. Zs.: Nagyon sok városban jártam a beszélgetésünkben említetteken kívül is, de úgy gondolom, hogy a most kiemelteteket akár bakancslistás helyeknek is nevezhetjük. Ahova viszont még nem jutottam el, és most sem tudtam elmenni egy malőr miatt, bár nekem is rajta van a listámon, az Dallas, ahol nagyon megnézném például a Southfork Ranchot.